

VROUWENBELANGEN

„Ach, grootmoeder, waarom?”

WELLICHT GAAT HET ANDEREN ALS mij, en is die klacht, die onze geachte medewerkster, mevrouw Van Hoogstraten-Schoch in het Lentenummer vertolkte, ons in de ooren blijven hangen.

„Ach, grootmoeder, waarom?” Waarom kunnen we onze kinderen niet laten in hun waan, dat alle menschen graag vriendelijk zijn en dat alle vriendelijke menschen het goed meenen? Waarom moeten we hun wel leeren, dat het *niet* zoo is?

Of, eigenlijk, moeten we het hun wel leeren?

Ondervinden ze het niet zelf?

Onze medewerkster, met haar optimistische, zonnige natuur (tenminste, zóó openbaart ze zich in wat ze schrijft, en anders ken ik haar niet) jubelt bijna: „maar ondanks alles breekt ook in het jeugdleven de lente uit. Alles is mooi en goed en zonnig, menschen zijn broeders, ridders bestaan nog, elkaar helpen is een feest.”

Voor iedereen, die jong is?

Ik wou, dat het waar was.

Ik heb ze ontmoet, en gij hebt ze ontmoet, en mevrouw Van Hoogstraten heeft ze ook wel ontmoet, de jonge menschen, die allereerst kritisch staan tegenover het leven. En tegenover hun medemenschen.

Jonge menschen, die je niet behoeft te waarschuwen, omdat ze uit zichzelf al niet gelooven aan echte vriendelijkheid, aan meelevende, aan medemenschen, die ridders of broeders zijn.

Hoe ze zoo werden?

Misschien is het hun aanleg. Zijn ze nuchter, zelfs op een leeftijd, dat de nuchterheid vaak ver te zoeken is. Misschien deden bittere ervaringen het hun aan.

O, wanneer ge zegt: ik ken ze ook, die kritischen; ik heb ze in eigen omgeving; — dan hoop ik voor u en voor hen, dat ge er niet bij hoeft te voegen: en het is *mijn* schuld mee, dat ze zoo werden.

Maar wanneer het nu enkel nuchterheid en zin voor realiteit is, die hen zoo deed worden? Zijn ze daar minder om? Minder dan zij, die kunnen dwepen en zich kunnen verliezen in enthousiasme? Minder en — armer?

Minder zeker niet. En armer? Toch maar ten deele. En eigenlijk alleen maar anders arm dan de anderen. Die zullen door bittere ervaringen moeten leeren, dat dwepen en enthousiasme niet voldoende zijn om iets te geven, dat duurzaam is; om iets te bereiken, dat blijvend is.

En de anderen, de nuchteren, de zakelijken, zij zullen moeten leeren inzien, dat kritiek zonder meer enkel neerhaalt en niet opbouwt. En dat de taak van een Christen is: bouwen.

Dit is het, wat ik eigenlijk zeggen wilde met mijn kanteekening op een kanteekening.

Een christenmoeder kan haar kinderen niet opvoeden tot enkel maar „lentekinderen.” Want ze ervaren in eigen en anderer leven de macht der zonde. En ze weten, dat die niet licht te achten is. Dat de zonde een schaduw werpt, overal.

Maar een christenmoeder bezit ook de middelen, om haar kind, dat zoo kritisch tegenover het leven en tegenover anderen staat, dat het enkel maar schaduw en donkerheid merkt, een ander inzicht bij te brengen.

Want daar is niet enkel de zonde. Daar is ook de

liefde. De Goddelijke liefde. En daarom zijn wij schuldig lief te hebben . . . Den broeder lief te hebben. Ook al blijkt het, dat wat die broeder aan liefde bood, toch niet onvervalscht is.

„Grootmoeder, waarom? Ik geef er vaak geen antwoord op. Waarom? Waarom?”

Neen, we kunnen niet altijd een antwoord geven. We kunnen het zelfs niet altijd voor ons zelf vinden.

Maar op de „waarom's,” die de verhoudingen tuschen menschen onderling oproepen, heeft Gods Woord wel een antwoord. En dat moeten we onze kinderen leeren.

„Gij moet uw naasten liefhebben als uzelfen.” Niet *als* ze lief zijn, en *omdat* ze lief zijn, maar *omdat* God ze ons gaf als naasten en omdat Hij de verhouding zoo regelde.

Dat is geen liefde uit een te groot vertrouwen, dat wel teleurgesteld moet worden.

Dat is liefde, die een daad is. Soms een heel moeilijke daad. Een daad van gehoorzaamheid aan God.

☩

J. M. W.-W.

Het beeldhouwwerk op het monumentale voetstuk, dat opgericht is in de prachtige hoofdstad der Hongaren, Boedapest, stelt voor een Csikós of Hongaarsche paardenherder. Zeldzaam sterk is hier uitgedrukt hoe de Csikós zijn vurig, half wilde steppenpaard weet te bedwingen. Uit de geheele actie voelt men reeds, dat het paard, hoewel nu nog heftig weerstand biedende, zich tenslotte toch zal voegen naar de hand van z'n meester.

De beeldhouwer Georg Vastagh heeft hier een kunstwerk weten te scheppen van den allereersten rang; ook heeft hij prachtig partij getrokken van de ligging op den hoogen Donau-oever aan de Buda-zijde. Het beeld staat tegenover de koninklijke stallen en van hieruit heeft men een heerlijk uitzicht over het oude Buda en zijn bergachtige omgeving. ☩